

ledigede af Uvisheden om, hvorvidt Loven overhovedet vil faa nogen praktisk Betydning. Vi have tidligere vedtaget saadanne Love om Optagelse af danske Statslaan, uden at det i Virkeligheden er blevet meget andet end Papir, og det er muligt, at der heller ikke kommer synderligt mere ud af dette. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister maa have Held til at gennemføre dette Lovforslag, saa han faar de Statslaan, han tilsigter.

Finansministeren (N. Neergaard): De Udtalelser, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremkom med om Folketingets Ydmygelse i denne Sag, vare saa urimelige, saa det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) endogsaa fandt Anledning til at tage Afstand fra dem. Derfor mener jeg, at vi andre kunne spare os videre Ulejlighed i denne Sag.

Til det ærede Medlem fra Kalundborg skal jeg blot rette den Bemærkning, at det, at det praktisk set væsentlige for mig i Lovforslaget er bevaret, viser sig allerbedst derved, at den Post paa Finanslovsforslaget, som jeg har ønsket, kan blive staaende ganske uforandret, og at jeg, som det ærede Medlem jo heller ikke har benægtet og heller ikke vil benægte, naar man ser hen over de kommende tre Aar, efter det Princip, jeg har udviklet og faaet Tilslutning til i dette høje Ting, vil kunne forlange et saa stort Beløb, som jeg overhovedet anser for forsvarligt at tage indenfor den Ramme, som Loven giver mig. Jeg vil paa denne Finanslov og paa de to kommende kunne forlange et Beløb dækket ved indenlandske Laan ganske i det samme Omfang, som jeg vilde have kunnet efter det oprindelige Lovforslag. Den eneste praktiske Forringelse af Lovforslaget ligger deri, at jeg ikke kan operere med Serier af forskellig Rentefod.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) mente, at der var ingen Grund til at tage saa højtideligt paa denne Sag, at man kunde gaa let hen over den Ydmygelse, som Folketinget her fik. Jeg mener nu, at det skal man aldrig gøre. Naar som helst og hvor som helst der er Tale om, at Landstinget vil tilføje Folketinget et Nederlag, en Ydmygelse, faa os til at vedtage forringede Lovforslag, bør vi i Folketinget være paa vor Post og ikke lade nogen Lejlighed gaa ubenyttet hen til at protestere derimod og navnlig tillægge Regeringen Ansvar, fordi det er

dens Skyld, at vi komme ind i en saadan Situation.

Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) spurgte mig, hvori denne Forringelse af Lovforslaget bestod. Det kan det ærede Medlem jo faa at vide hos Finansministeren. (P. Th. Nielsen: Det var ikke det, jeg spurgte om). Jo, det var.

Formanden: Ærede Medlemmer maa ikke føre Samtaler med hinanden under Forhandlingerne.

K. M. Klausen: Saaledes har jeg opfattet det. Lovforslaget er blevet ringere og daarligere, og hvis den ærede Ordfører ikke ved, hvori Forringelsen bestaar, vil han let kunne faa Oplysninger derom hos sin egen Minister. Det er ikke mine Ord, at Lovforslaget er gjort ringere og daarligere, det er Finansministeren, der kommer og fortæller os det, men samtidig alligevel beder os om at stemme for dette Lovforslag.

Det var ganske interessant at lægge Mærke til, at den højtærede Finansminister mente, at han ikke behøvede at imødegaa mine Udtalelser, fordi han nu fandt en Skanse i det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), bag hvilken han kunde dække sig, saaledes at han ikke længere behøvede at komme i Kamp med mig, da han har faaet en allieret, der kan besørge dette Stykke Arbejde. Det er selvfølgelig en stor Lettelse for Ministeren og en glædelig Begivenhed, thi det hænder jo ikke hver Dag, at Ministeren saaledes kan dække sig bag den radikale Skanse, naar det gælder en Skærmydsel med Socialdemokratiet.

Jeg anser det for en stor Forringelse af Lovforslaget, at man nu ikke som efter det oprindelige Lovforslag for ubegrænset Tid og i Henhold til Bevilling paa Finansloven — lad os lægge Mærke til, at det er i Henhold til Bevilling paa Finansloven — kan udstede og afhænde disse Obligationer, idet jeg har hævdet mange Gange og fremdeles hævder, at det er et sundt Princip, at vi saaledes se at komme bort fra vor store Afhængighed til Udlandet, saa at vi ikke skulle løbe til Udlandet, hver Gang vi trænge til Penge. Vi have i Løbet af et eneste Aar 4 Gange maattet gaa til Udlandets Pengemarkeder for at skaffe de nødvendige Penge til Statens daglige Drift. Det er uheldigt, og kunde vi komme bort fra det ved at anbringe noget af Statens Gæld paa indenlandske Hænder, vilde jeg anse det for at være en sund og god Finanspolitik. Men det læg-